

arbejde i et vist Antal Aar, eller nu efter Placat af 24de Marts 1848 med simpelt Fængsel i flere Maaneder. Det os forelagte Udkast indeholder, som nysbemærket, ingen tilsvarende Bestemmelse om dette Forhold. Fremdeles skal jeg som Bestemmelser, der ikke findes i Udkastet, men derimod i Forordningen af 27de September 1799, henlede Opmærksomheden paa Forordningens § 7, hvori det hedder, at en Forfatter bør udtrykke sig med „Befædenhed“ og ei tilfidesætte den Erhøvedighed, han som Borger og Undersaat er Regjeringen og Lovgiveren skyldig; og at, dersom han forseer sig herimod, ved at skumle med Bitterhed over Regjeringen, eller ved at indblæde sine Anmærkninger over dens Foranstaltninger i utilbørlige og usømmelige Udtryk, men dog ikke i den Grad, at han kunde anses efter § 2, da bør han dømmes til at sættes i Fængsel paa Bånd og Brød fra 4 til 14 Dage“, og endvidere Fdg. § 6, hvori der staaer: „at den, som i trykte Skrifter udbreder løgnagtige Beretninger, om nogen vigtig Deel af Statens Tilstand eller om Regjeringens Beslutninger og Foranstaltninger, skal dømmes til at arbejde i Forbedringshuset fra 2 Maanedere til 2 Aar“. Disse Bestemmelser, mine Herrer! ville, saaledes som de i enkelte Henseender senere ere modificerede, atter blive gjældende, dersom man forkaster det her foreliggende Lovforslag (Nei! Nei!); det kan ikke hjælpe, at man siger Nei! hvormeget man end vaander sig derfor, det bliver dog, naar De forkaste Lovforslaget, den bestaaende Tilstand — den Tilstand, hvorefter Domstolene maae og ville rette sig. Nu er det vel sagt, mine Herrer! og sagt med megen Styrke, at Forordningen af 27de September 1799 er et gammelt rustent Sværd, som Regjeringen ikke tør bruge. Men Regjeringen har brugt den 3 Gange i den senere Tid. Hvorledes kan man da, naar man meget godt veed dette, naar man veed, siger jeg, at Regjeringen har brugt denne Forordning 3 Gange og Domstolene bragt den til Anvendelse netop i den allerseneeste Tid, hvor Pressen dog, efter Alles Mening, har været saa tilfredsstillende i sit Forhold til Regjeringen — hvorledes kan man saa ville berolige

sig selv og Pressen med at sige: ja, de ville dog vist ikke bruge den, det er et gammelt rustent Sværd? Jeg kan ikke forstaae, hvorledes nogen sand Ven af Pressen kan tale saaledes, hvorledes han kan foretrække den Tilstand, som for en Deel udelukkende er begrundet ved Fd. af 27de Septbr. 1799, for den Tilstand, som Lovudkastet tilsigter.

Man har i enkelte Foredrag her i Forbindelse med Lovforslaget omtalt Edsvorneretten. Jeg skal i denne Henseende tillade mig at bemærke, at det nye Lovudkast netop er særdeles hensigtsmæssigt, forsaavidt det tænkes som en Lovbestemmelse, der skal gjælde for Edsvorneretten, idet der i samme er fastsat et Maximum og et Minimum, en passende høieste og laveste Straffegrad, som giver et vist Spille rum. Men, dersom De derimod, mine Herrer! holde Dem til Fdn. af 1799, saaledes som den er nærmere bestemt ved den provisoriske Fdg. af 24de Marts 1848, da faae De i denne Henseende en meget uklar Bestemmelse fra Lovgivningens Side, idet Fdn. af 24de Marts 1848 har forandret Bånd og Brødstraffen og offentligt Straffearbejde til simpelt Fængsel efter Dommerens Skjøn. Hvis nu altsaa Edsvorneretten blot spurgte om: har En gjort sig skyldig i det eller det, vil det ikke beroe paa de Edsvorne, men paa de juridiske Dommere, om en Mand blev idømt maaffke en meget stor og betydelig Straf. Der findes imidlertid her i Salen nogle Venner af Pressen, som ere endnu varmere end de, der mene, at man kunde blive staaende ved Fdn. af 1799, saaledes som den er bleven forandret ved den provisoriske Fdn. af 1848, nemlig de, der mene, at man skulde lade det beroe ved denne sidste Paragraph i Lovforslaget og altsaa lade sig nøie med den almindelige Lovbogs Bestemmelser. Der er allerede i denne Henseende af den foregaaende Taler gjort opmærksom paa, hvor man kommer hen, naar vi følge denne Vej. Vi maae tage os vel iagt for, at laane Tanker og Anskuelser andetstedsfra, uden at lægge Mærke til, i hvad Forhold de staae til hele vor Udvikling. Naar man andre Steder har havt visse almindelige Lovbestemmelser, som i og for sig have været temmelig milde, og Presselovgivningen senere